

Sokakta görsem tanımazdım. Sahilden el sallayan uzun boylu adama bakarken aklımdan geçen bunlardı. Botla karaya doğru kürek çekiyordum. Eski okul arkadaşım Melih Altuntürk'ü görmeyeli uzun yıllar olmuştu. Birkaç gün önce telefonla konuşmuş Sao Sebastio Adası'nın Ilhabela kasabasında buluşmak üzere randevulaşmıştık. Arabasıyla Brezilya'nın en büyük şehri Sao Paulo'dan biraz önce gelmişti. Kucağında Türkiye'den adımıza yollanmış koliyle bota binerken, o da bana aynı şeyleri söyledi, "Baba seni yolda görsem tanımazdım!"

Tekneye çıktığımızda hava henüz aydınlıktı. Ancak güneş bumba seviyesine inmişti. "Haydi Abbas, vakit tamam!" dedik. Havuzlukta çabucak tezgâh kuruldu. Dümenin yanında biraz peynir, biraz domates... Bacaklarımın arasında teknedeki 'üzeri yazılı olmayan' son raki şişesi... Oh be... Ama zaman ne çabuk geçti. Bir ara saate baktık, sabahın dördü olmuş. Birazdan güneş doğacaktı. Fakat birbirimize söyleyeceklerimiz hâlâ bitmemişti. Sohbet ne güzel akıyordu.

O on dört, biz bir yıldır Türkiye'den uzaktık. Neredeyse dokuz saattir Uzaklar'ın havuzluğunda konuşuyorduk. İlk bir saatte Melih bizim seyahatimizin ana hatlarını, biz de onun Güney Amerika'ya yerleşme macerasını dinlemiştik. Geri kalan sekiz saattir ise baş köşede memleket vardı. Şeriatçısıyla, Ergenekoncusuyla bizim olan güzel memleketimiz.

Memleket binlerce mil uzaktaydı. Fakat boşalan her kadehle aramızdaki mesafe kısalıyordu. Sanki bir jet uçağına binmiş, doğuya doğru uçuyorduk. Burnuma zeytinyağı, çam ağacı kokuları gelmeye başlamıştı. Üstü başı unlu bir fırıncı uzun saplı küreğini ekmek somunlarının altına doğru ittiriyordu. Konuştukça oraya yaklaşıyordum. Neredeyse İstanbul'un silueti gözlerimin önünde şekillenmeye başlamıştı ki, şişenin sonu geldi. Vuslat bir başka zamana kaldı. Yerlerimizden kalkıp yatmak üzere kamaraya girdik.

Sabah hepimiz kendi günlük gerçeklerimize uyandık. Kahvaltıdan sonra Melih işinin başına döndü. Biz tekneyi neta ettik. Yeni rotaları çizdik. Kismetse yarın güneye doğru yelken basacağız.